

Novell: Smaken av kärlek

jag kommer ihåg det, trots att det är längesen nu.

när livet utspelade sig i en solig trädgård, när man var naivt och euforiskt inställd till livets rikedom.

När man var sju år gammal. när alla lekte med alla, och när allt var så enkelt.

nu glimmar den tiden i vårt undermedvetna, i drömmar och diffusa minnen.

Men det finaste vi har är när tider förändras och förvandlingen ska påbörjas.

Akt två i den pjäs alla spelar. Det skede i pjäsen när vi ska föreställa vuxna och ansvarsfulla.

Det skede där man drabbas av smärtsamma insikter om livets skörhet, och när man förväntas veta vad som är rätt och fel.

Det var fortfarande småkallt, februari var här.

Kylan kröp under mitt skyddande lager av kläder, som gjorde mig dubbelt så stor som jag egentligen var.

Den gången var jag 15 år gammal.

Huttrade i mina kläder med attityd, frös för mina principers skull.

Jag skulle träffa killen från festen. han med de gröna, mystiska ögonen som genast fångat mitt intresse.

Vi började prata på festen som jag inte tyckte var något särskilt till en början, men som sedan vände och verkade bli en av de bästa fester jag varit på.

Hans sätt att vara, hans raka men grubblande sätt hade charmat mitt hormonstinna hjärta.

- Dricker du latte? Frågade han när vi hade flytt undan kylan in på ett litet café precis i slutet av Kungsgatan.

Jag hade aldrig provat, men svarade att det var något av det bästa jag visste.

Varför ljuger man? Barn ljuger aldrig, barn behöver aldrig ljuga.

Är vi inte alla som skådespelare som lamt gestaltar oss själva i ett skådespel där vi själva är åskådare?

Vi applåderar åt vår egen föreställning, men glömmer andras.

Den dagen hade han sin halsduk hårt knuten runt sin hals. Vi hade lämnat det värmande caféet och återgått till den stickande kylan ute i den nakna staden.

Vi stod mitt på torget under den bara himmelen, och de första trevande snöflingornas fall.

Luften var frisk och snöflingorna gnistrade som kristaller när de sakta föll mot marken.

Kylan stack i mina tår genom tyget i mina tunna skor och min nästipp var röd.

Vi stod där och tittade på varandras skor. Jag betraktade honom blygt under min lugg, tyckte han var fin.

Han gnistrade, precis som snöflingorna.

Vi började sakta gå och vi pratade. Om allt.

Jag pratade med någon som verkligen lyssnade, någon som förstod mig.

För första gången i mitt liv verkade någon förstå allt jag sa. Han var så varm och sprallig.

Han visade hur spännande allt kan vara, hur starka känslor kan vara.

Ibland sitter jag lugnt och sansat på min plats. Ser saker hända utanför mitt fönster utan att bry mig.

Ibland rusar allting förbi utan att det går att hindra.

Min ångest, min panik hjälper inte när jag kastar mig mot dörren med all kraft.

Jag är fast på ett tåg som bara har en riktning, och en slutstation.

Jag vet att man ska vara glad över att man sitter i en sådan bra kupé, men ibland önskar man att tåget kunde stanna upp och backa tillbaka.

Mitt skrik borde få glas att rämna, men människorna runt omkring hör ändå inte.

De kanske inte vill höra, de kanske lyssnar på sitt eget skrik i sin kupé, i ett annat tåg.

I slutändan lurar vi oss själva, vi tror att skuggorna i kupén är våra vänner.

Vi delar livet med dem, berättar de djupaste hemligheterna, men egentligen är de inte mer än luft och mörka partier i ett tomt rum.

Till sist möter vi livet på samma sätt som vi började det.

Ensamma.

Jag har alltid fascinerats av människor, både bra och dåliga.

Alla har en historia att berätta. Det finns alltid något intressant som gör just den människan unik.

Det är viktigt att försöka förstå människor som inte är som en själv.

Ibland tror jag att man kan vara för lika, ibland för olika. Han och jag var lika.

- Vad hårt din halsduk sitter. Sade jag plötsligt en kväll när vi åter igen träffats. Jag sträckte fram min hand, och lossade hans gråsvarta halsduk lite grand.

- Vill du dela den med mig? Viskade han.

Han knöt den runt oss båda, innan han kysste mig för första gången och värmen omslöt oss båda tillsammans med hans starka parfym och den stickande syntetiska aromen av hans halsduk.

Det var en stjärnklar natt vi hade tillsammans. Som om stjärnorna och månen fanns där som våra strålkastare och vår tigande publik.

Som om det var meningen, att jag äntligen skulle förstå livets pjäs, akt två i pjäsen alla spelar.

Men det var sista gången jag såg honom. Han flyttade, utan ett ord.

Kanske hade han fler människor att möta, fler pjäser att spela.

Han som var min skimrande snöflinga och som för ett ögonblick lyste upp min tillvaro för att sedan segna ner mot marken och smälta bort.

- Du tänker för mycket. Låt inte tankarna ta över dig, låt dig inte kontrolleras av dem.

Det säger alltid mamma. Och även fast jag vet att hon har rätt, tror jag att man måste tänka ibland.

Vissa tankar vill man fly ifrån, men jag tror man måste vara sin egen psykolog och tänka igenom allt.

Tankar och funderingar går inte att fly ifrån. Om man inte tar tag i dem maler de, skaver och gnager mot ens sinnen.

Därför tänker jag, tänker på allt som jag vill tänka på.

Jag kommer aldrig att glömma killen som lärde mig att leva, hans som dansade sig igenom akt två i pjäsen alla spelar.

Nu skriver jag för att få ut de känslor eller tankar som inte går att säga, de som inte går att sätta fingret på.
De som passar bäst förklädda i ord.

sanningen är naken, lögnen är förklädd.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren fakieform med Poeter.se id #32484 innehar upphovsrätten